

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 574/2020
02.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Горан Радовановић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Зоран Перовић, адвокат из ... ради иселења, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2809/2017 од 03.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 02.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2809/2017 од 03.10.2018. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 1283/2017 од 25.01.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана је тужена да се са свим члановима породичног домаћинства и стварима исели из стана број ..., на ... спрату куће број ..., у улици ..., у Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 138.326,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2809/2017 од 03.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П 1283/2017 од 25.01.2017. године. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 395. Закона о парничном поступку, (погрешно се позивајући на члан 404. новог ЗПП).

Решењем Апелационог суда у Београду РЗ 3/2019 од 31.01.2019. године, предлаже се Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2809/2017 од 03.10.2018. године.

Врховни касациони суд није везан предлогом апелационог суда, па налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене на основу члана 395. ЗПП. У конкретној правној ствари тужилац је поднео тужбу ради иселења тужене о којој је одлучено правноснажном пресудом која се побија ревизијом. О

тужиочевоом праву одлучено је уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о захтевима са сличним чињеничним стањем и правним основом. Имајући у виду да одлука у предметима са тужбеним захтевом као у овој правној ствари зависи од утврђеног чињеничног стања, то Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене у складу са чланом 395. ЗПП, па је оцењујући дозвољеност ревизије, применом члана 401. става 2. тачке 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 125/04 и 111/09), који се у овој парници примењује на основу члана 506. става 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11) у вези члана 23. става 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), установио да ревизија тужене није дозвољена.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 401. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија тужене није дозвољена.

У смислу члана 23. став 3. ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), који регулише дозвољеност ревизије у свим споровима који нису правноснажно решени до 31.5.2014. године, односно до дана ступања на снагу овог закона, прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијеног дела прелази динарску противвредност 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије, на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.10.2005. године. Првостепена пресуда је донета 25.01.2017. године, а другостепена пресуда је донета 03.10.2018. године. Вредност побијаног дела предмета спора износи 150.000,00 динара, што је испод граничне вредности за дозвољеност ревизије, односно испод динарске противвредности 40.000 евра, те је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом одредбе члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору у коме се и тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност за дозвољеност ревизије, од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 23. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. става 2. тачке 5) ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић